

διατάξῃ τὴν ὑπηρετρίαν μου ν' ἀποθέσῃ ἐκεῖ, καὶ μόνον ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν τοῦ ἔμαθα τὰ συμβεβηκότα.

Μεγάλη ἦτο ἡ ὀργή του, καὶ τρομερὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς του, διότι ἀναμεταξύ των οἱ συγγενεῖς του εἶχαν καταστρέψῃ διαθήκην, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ καθ' ἡν ἡμέραν ἐγεννήθη τὸ πρῶτον τέκνον μας. Ἄλλ' ἐγὼ ἐπεκα-

λέσθην τὴν ἐπιείκειάν του. Ἦμην τόσον εὐτυχῆς ἡ ἰδίξ, ὥστε δὲν βαστοῦσεν ἡ ψυχὴ μου νὰ βλέπω καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου ἀκόμη πάσχοντας πλέον τι τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος, καὶ τῆς συναισθησεως ὅτι διὰ τῶν ἰδίων πράξεων των ἐστέρσαν ἑαυτοὺς διὰ πάντοτε τῆς ἀγάπης τοῦ ἀδελφοῦ των, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ χρηματικῶν ὠφελημάτων.

[Μετάφρασις]

A. Π.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Σκιαγραφία

Ὁ Μπελέ, εἰς τῶν ἐνθουσιωδεστάτων καὶ ποιητικωτάτων τῆς Ἑλλάδος φίλων, ὁ ἐν πλήρει ἀκμῇ τοσοῦτον ἀδίκως τὸν βίον καταστρέψας, εἶχε τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἀνακαλύψῃ καὶ ἐκσκάψῃ τὴν Πύλιν τῆς Ἀκροπόλεως, τὴν κυρίαν εἰσοδον, τὴν πρὸς τὰ Προπύλαια ἄγουσαν. Συγκίνησις βαθεῖα εἶχε καταλάβῃ ἅπαντα τὸν ὀλίγον ἀλλ' ὑπὸ τόσον θερμῶς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα ἔρωτος διαπνεόμενον κόσμον τῶν τότε Ἀθηναίων. Πάντες ἔτρεχον πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, ἵνα ἴδωσι τὰς ἀνασκαφὰς καὶ μετ' αὐτῶν ἀνήλθε καὶ ὁ τότε ἐν Ἀθήναις διατρίβων Δουξ τοῦ Ὁμάλ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ῥαγκαβῆ.

— Καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ θύρα; ἠρώτησε τὸν Ῥαγκαβῆν.

— Ἡ ἄγουσα εἰς τὸ Ἰνστιτούτον, ὕψηλότατε ἀπήνησεν ὁ Ῥαγκαβῆς, ὑπαινετόμενος τὰς τιμὰς, αἵτινες ἀνέμενον ἐν Γαλλίᾳ τὸν Μπελέ ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει του.

Καὶ ἐμὲ ἂν ἠρώτα τις :

— Τί εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ὑπερογδοηκονταετὲς διάστημα τῆς ζωῆς του καὶ διὰ τῶν εἰκοσιν ὀγκωδῶν τόμων του ἀνεκάλυψεν ὁ Ῥαγκαβῆς;

Θ' ἀπήνησεν :

— Εἶναι ἡ θύρα, δι' ἧς τὰ γράμματα εἰσῆλθον εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, τὸ φιλολογικὸν πνεῦμα, ἡ γαλλικὴ χάρις, ὁ ἔρωσ πρὸς τὰς ξένας φιλολογίας.

Καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς θύρας ταύτης θὰ ἐθεώρουν ὡς τὴν ὑπερτάτην δόξαν διὰ τὸν Ῥαγκαβῆν, καὶ τὸ σπουδαιότατον, ὡς τὴν ὑπερτάτην ἐκδούλευσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα.

*

Καὶ τοῦτο διότι ὑπὲρ τὸν ἀρχαιολόγον, ὑπὲρ τὸν ποιητὴν, ὑπὲρ τὸν σπάνιον διανομέα τοῦ ἀγνωστάτου ἀττικῆ ἄλατος, ἐξαίρεται ἐν τῷ Ῥαγ-

W. BLEICH
1864

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

καθῆ ιδιότης, ἡ ἀναγκαιοτάτη καὶ πρακτικωτάτη οὐ μόνον διὰ τὴν πρὸ τεσσαρακονταετίας Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σημερινὴν ἔτι, καὶ ἡ ιδιότης αὕτη εἶναι ὁ γενικός, ὁ παγκόσμιος νοῦς του.

Ὁ Παγκαβίης ὑπῆρξεν, ἄς μοι ἐπιτραπῆ ἡ τόσον γραμματικῶς κακόζηλος, ἀλλὰ καὶ τόσον περιεκτικῆ ἔκφρασις, ὁ μέγας ἐκλαϊκευτής τῶν γραμμμάτων ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ἐργασία δ' ἦν πρὸς τοῦτο κατέβαλε καὶ τὸ καλὸν ὄπερ ἐκ ταύτης πρὸς τὴν πατρίδα προήλθεν εἶνε ἀνυπολόγιστα.

Ἡμεῖς οἱ νεώτεροι ὑπὸ ἄλλας ιδέας καὶ εὐτυχστεράς συνθήκας ζῶντες, αἰσθανόμεθα εἶδος εἰρωνως θαυμασμοῦ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἐξέδωκεν ἐπιγραφὰς ἀνεκδότους, καὶ συλλογὴν μαθηματικῶν προβλημάτων, χρηστομαθείας μετὰ σχολείων διὰ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ λυρικά ποιήματα, ὑπομνήματα καὶ μετρικὴν, περὶ κινήσεως τραπεζῶν διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ καὶ λεξικὸν ἀρχαιολογικὸν ἢ ἱστορίαν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας. Μετὰ μεριδιάματος φανταζόμεθα τὸν Παγκαβίην ὅτε μὲν φέροντα τὰς ἐπωμίδας ὑπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, ὅτε δὲ τὴν μέλαιναν περιβολὴν τοῦ καθηγητοῦ, ὅτε δὲ τὴν χρυσοπάρυφον τοῦ διπλωμάτου. Ὅτε μὲν ἐξερχόμενον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ὅτε δὲ μετὰ τὴν δάφνην ἐπὶ κεφαλῆς ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ἢ μετὰ δεσμίδα διορθώσεων ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τοῦ Ἀνδρέου Κορομηλά.

Ἦτο ἐποχὴ παράδοξος, ἀλλὰ καὶ διδακτικωτάτη δι' ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ φαρμακοποιὸς τῆς Αὔλῆς Λάνδερερ ἐδίδασκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, ὁ Ὀρφανίδης ἀπὸ ἠθοποιοῦ ἐγένετο καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς, ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρηγόπουλος ἀπὸ καλλιγράφου τοῦ ὑπουργείου καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ὁ Καλλιγᾶς προλύτης ἐδίδασκε τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, ὁ Σαρίπολος ἀρχικῶς τὴν ἰατρικὴν σπουδᾶς μετεβάλλετο εἰς καθηγητὴν τοῦ Ποινικοῦ δικαίου καθ' ἣν ἀπλοὶ δικολάβοι ὑπερήσπιζον τὰ συμφέροντα τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ἐμπειρικοὶ ἐθεράπευον πάσας τὰς ἀσθενείας.

Ἐποχὴ πλήρης συγχύσεως, ἐποχὴ ἄνω κάτω, ἐν εἶδος χάους, ἀπλάστου μάζης, ἀφ' ἧς κατὰ ἔμπειρον νὰ ἐξέλθῃ — καὶ τὸ κατὰ αὐτὸ ἐξῆλθεν.

Ἀλλὰ τί ἀγῶνας κατέβαλον οἱ Παπαρηγόπουλοι, ὁ Ἀσώπιος, ὁ Κουμανοῦδης, ὁ Ρενιέρης, ὁ Σίμος, ὁ Δραγοῦμης, ὁ Καλλιγᾶς, ὁ Βυζάντιος, ὁ Σαρίπολος, ὁ Ἀργυρόπουλος, ὁ Ἀντωνιάδης, ὁ Λεβίδης καὶ τόσοι ἄλλοι, διὰ νὰ ἐκκολάψωσι τὸ κατὰ αὐτό;

*

Καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ πᾶν ἔπρεπεν ἐκ τοῦ χάους ἐν ὑπερτάτῳ τάχει νὰ

ἐκκολαφθῆ, ἐρρίφθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ τόσον γενικός τὸν νοῦν Παγκαβίης. Ἄν ἐρρίπτετο νῦν ἐν μέσῳ ἡμῶν ὁ Παγκαβίης ἴσως θὰ ἤρκειτο μόνον εἰς τὴν ποίησιν καὶ θὰ ἔγραφε τρεῖς Διονύσου πλοῦς καθιστάμενος ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν μας, ἢ θὰ ἐξέδιδε πέντε τόμους ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ θὰ ἐγένετο ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαιολόγων μας ἢ θὰ μετέφραζε δύο ἀρχαίους ποιητὰς μας μετὰ προσοχῆς καὶ θὰ ἐγένετο ὁ μέγιστος τῶν μεταφραστῶν μας. Τότε ὅμως ἔπρεπεν ὅλα νὰ τὰ κάμῃ μαζί, καὶ τὰ ἔκαμε πρὸς βλάβην μὲν τῆς ὑστεροφημίας του, πρὸς ζημίαν ἄπειρον τοῦ ἀναμφιλέκτου ταλάντου του, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλειαν ἀνυπολόγιστον, ἀνεκτίμητον τῆς πατρίδος.

Βιβλίον χαριτωμένον, διδακτικώτατον, πλήρες οὐσίας θὰ ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ περὶ Παγκαβίη. Ἐκάστη αὐτοῦ ἐμφανίσις, καὶ εἶχε τόσας, ὅσας εἶχε τότε πνευματικὰς ἀνάγκας ἡ Ἑλλάς, θ' ἀπετέλει ἰδιαιτέρον κεφάλαιον. Ἄλλ' ἐνταῦθα ἀρλοῦμαι εἰς τὸν πρόχειρον χαρακτηρισμὸν τινῶν μόνον ἐκ τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Παγκαβίη διὰ τῆς παραθέσεως σχετικῶν ἀνεκδότων ἐκ τῆς ἀπείρου σωρείας ἐκεινῶν, ἅτινα περὶ αὐτοῦ φέρονται.

*

Ὁ Παγκαβίης, δυνατὸν εἰπεῖν, εἶναι ὁ πρῶτος εἰσηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, πάντως δὲ ὁ θερμώτατος κήρυξ τῆς πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἡμῶν θησαυροῦς λατρείας. Ὡς γενικός γραμματεὺς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας εἰργάσθη μετὰ θαυμαστοῦ ζήλου πρὸς περισυναγωγὴν τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνημάτων, ὡς καθηγητῆς δὲ ἐδίδαξε δύο γενεὰς καὶ ἐξέδωκε πλείστας ἐπιγραφὰς, μετὰ τινος σπουδῆς ὁμολογουμένως, περισσῶς ὅμως αὐτὰς ἐκ βεβαίου ὀλέθρου, καὶ ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς του ὀγκῶδες βιβλίον διδακτικόν, τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας, ἐν σπουδῇ γεγραμμένον, ἀλλὰ δι' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν χρησιμώτατον.

Ὁ δ' ἔρωσ τοῦ πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἦτο τοιοῦτος καὶ τοσοῦτον ἐνεθουσίαζεν ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς μαθητὰς του, ὥστε διηγῶνται, ὅτι ἡμέραν τινὰ μετὰ θαυμασίαν ἀγόρευσίν του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ περὶ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου παρέλαβε τοὺς φοιτητὰς πασῶν τῶν σχολῶν καὶ μεταβάς μετ' αὐτῶν ἐπὶ ἡμέρας εἰργάσθη εἰς τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου.

*

Ὑπουργὸς γενόμενος ἀπέδειξε τὴν αὐτὴν φιλεργίαν καὶ τὸ αὐτὸ ζῶηρον πνεῦμα. Εἰς δυσκόλους καιροῦς κληθεὶς ἐπὶ τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν ἐπέδειξε συνδιαλλακτικώτατον χαρακτῆρα, ἐξωργίσθη δὲ μόνον ὅταν ἐνόμισεν, ὅτι τὸ συμφέρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκινδύνευεν ἐκ τοῦ ἰθαγενισμοῦ καὶ ἐξέδωκε τὸ περίφημον ἐκείνου

ὁ π ὀ μ ν η μ α, τὸ ὁποῖον ἔκαμε φοβερὸν θόρυβον καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν.

Ὁ Ὅθων ταραχθεὶς ἐκ τούτου καὶ ὑποχωρήσας ἀλλὰ καὶ θαυμάζων τὸ θάρρος τοῦ ὑπουργοῦ του, τῷ παρετήρησεν :

— Ἀπορῶ, κύριε Παγκαθῆ, πῶς τόσο μικρὸς ἄνθρωπος ἔχει τόσο μεγάλας βλέψεις.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησεν ὁ Παγκαθῆς, τὰ μικρὰ ὠρολόγια ἔχουν τὰς τελειοτάτας μηχανάς.

★

Ὡς πρεσβευτὴς ἐν Ἀμερικῇ, Παρισίοις, Κωνσταντινουπόλει καὶ Βερολίῳ ὁ Παγκαθῆς κατέλιπε τὰς λαμπροτάτας καὶ φαιδροτάτας τῶν ἀναμνήσεων. Ομιλητὴς πρώτης τάξεως, διαλεκτικώτατος, μὲ ἀπειρον μνήμην, μὲ φαντασίαν χρυσῆν, ταμεῖον γνώσεων, πολυγλωσσώτερος διερμηνεὺς ξενοδοχείου, ἐξετρέλαινε κυριολεκτικῶς τὸν διπλωματικὸν κόσμον εἰς τὰς συνναστροφάς. Κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν του, ὁ Φιγαρῶ εἶχεν ἀναθέσει εἰς ἰδιαίτερον συντάκτην του τὴν φροντίδα νὰ περιμειξῆται τὰς εὐφυλολογίας του καὶ νὰ τὰς ἀναγράψῃ ἐν ἰδίᾳ στήλῃ.

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων ἀνεκδότων τῶν φερομένων εἰς τὸν Παγκαθῆν, ὡς διπλωμάτην, τὸ ὠραιότερον καὶ ἥτιον γνωστὸν παρ' ἡμῖν εἶναι τὸ ἐξῆς :

Ἐσπέραν τινὰ ἐν Παρισίοις ἐξήρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας τῆς πριγκιπίσσης Μέτερνιχ ὁ Παγκαθῆς, ὁ Ἰταλὸς πρεσβευτὴς καὶ ὁ Τούρκος πρεσβευτὴς. Εἰς τὸν προθάλαμον ὁ πάντοτε φιλοφρονέστατος Παγκαθῆς ὑπεβοήθησεν τὸν Τούρκον πρεσβευτὴν νὰ περιβληθῇ τὴν γούναν του.

— Μπα ! ἡ Ἑλλάς βοήθησα τὴν Τουρκίαν ; παρετήρησεν πονηρῶς ὁ Ἰταλὸς πρεσβευτὴς.

— Ναί ! ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπέληθῃ, τοῦ ἐψιθύρισεν ὁ Παγκαθῆς.

★

Ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὁ Παγκαθῆς ἀφῆκε τὰς γλυκυτάτας τῶν ἀναμνήσεων. Κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἐκεῖνην ἐποχὴν, καθ' ἣν ἤκμαζον αἱ Φαναριωτικαὶ αἴθουσαι ἐν Ἀθήναις, τὰ ἀληθῆ ταῦτα ταμεῖα πνεύματος, μία τῶν ὑψίστων ἀπολαύσεων ἦτο καὶ ἡ παρουσία τοῦ Παγκαθῆ. Τὰς εὐφυλολογίας, ἃς ἔλεγε, τὰς ἀπαντήσεις, ἃς ἔδιδε, τὰ χαριέστατα ποιημάτια, ἅτινα συνέτασεν ἐκεῖ ἐπὶ ποδός, ὅλα αὐτὰ περιήγοντο εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας, καὶ διεσκέδαζον μὲ αὐτὰ ἐπὶ ὀλόκληρον ἑβδομάδα, ὡς οἰκογένεια ἀστῶν μὲ τὰ λείψανα γεύματος ἐν ἐκτάκτῳ περιστάσει διδομένῳ. Αἱ ἀστεῖαι σκηναί, τὰς ὁποίας ἐπαίξε, δὲν ἀπαριθμοῦνται. Μεταξὺ ἄλλων διηγοῦνται καὶ τὸ ἐξῆς :

Ἐσπέραν τινὰ προσεκλήθη εἰς γεῦμα παρὰ τῷ Ἰωάννῳ Σούτσῳ τῷ Μιχάλλοδα. Ὁ εὐφυὴς Φαναριώτης θέλων νὰ παίξῃ μὲ τὴν γνωστὴν ἀ-

φηρημάδα τοῦ Παγκαθῆ διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ποῦ εἶναι ὁ μπεῖζ ἀδές ; ἐρωτᾷ ὁ Παγκαθῆς, οὕτω συνειθίζων ν' ἀποκαλῆ τὸν Σούτσον.

— Τώρα θὰ ἔλθῃ, ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρετὴς.

Ὁ Παγκαθῆς κάθηται ἡσυχῶς εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἀρχεται σκεπτόμενος, ἕως συνθέτων κανὲν ποιήμα.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐπωφελοῦμενος τοῦ σερβίρει τὸ πρῶτον φαγητόν, εἶτα τὸ δεύτερον, εἶτα τὸ τρίτον καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ Παγκαθῆς ἔτρωγε σκεπτόμενος πάντοτε καὶ μὴ δίδων καμμίαν προσοχὴν. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἠγέσθη, εὐχαρίστησε τὸν ὑπηρετὴν καὶ ἀπῆλθε. Κάτωθεν ὅμως τῆς παροψίδος του εὐρέθη κατόπιν σκωπτικώτατον διστιχον ἐπίγραμμα πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην.

★

Εἶχε καὶ μίαν ἀδυναμίαν ὁ Παγκαθῆς, ἀδυναμίαν ποιητικωτάτην. Ἠγάπη, ἠγάπα πολὺ τὰς ἀδελφὰς τῶν Μουσῶν. Καὶ τὰς ἠγάπα ἀθῶως, ἀκάκως, εὐρίσκων ἐν τῇ συνναστροφῇ των ἄκραν γλυκύτητα, ἀκούζων τὸ πνεῦμά του πρὸς τὴν λεπτὴν εὐθυκρισίαν των καὶ ἀναπαύων ταῦτο χρόνως τὸν νοῦν του ἀπὸ τῶν σοβαρῶν ἀντικειμένων εἰς φαίδρα χαριτολογήματα. Τὰ ὅσα ἔγραψεν ἐπὶ λευκωμάτων κυριῶν, ἐπὶ εἰκόνων, ἃς ἀπέστειλεν, ἐπὶ εἰκότων, ἃς ἐλάμβανε δὲν ἀπαριθμοῦνται.

Ἐκ τῶν χαριεστέρων βεβαίως εἶνε τὸ ἐξῆς τετραστιχον γραφὲν ἐπὶ φωτογραφίας του, ἣν ἐδώρησεν εἰς περικαλλῆ δέσποιναν :

Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεύω πρέπη.

Ὅμοία μου ; Τί ὠφελεῖ ;

Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ὑμᾶς, τὴν ἤθελον νὰ ὀμιλῇ
Πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπῃ.

Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι καὶ τὸ τελευταῖόν του αὐτόγραφον εἶνε δύο στίχοι συντετριμμένον καὶ δυσανάγνωστον, οὓς διὰ τρεμούσης χειρὸς ἔγραψεν ἐπὶ εἰκόνο; του σταλείσης πρὸς τὴν κυρίαν Σοφίαν Σλήμαν.

★

Τοιοῦτος κατὰ πρόχειρον καὶ ἀσθενῆ σκιαγράφῃς ὑπῆρξεν ὁ κατὰ τὸν Ἰσιδωρίδην Σκυλίσην τοσοῦτοςικὸς τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ τηλικούτος τὴν φαντασίαν Ἀλέξανδρος Παγκαθῆς, ὅστις ἐπὶ ἐξήκοντα ὅλα ἔτη ἐφαίδρυνεν, ἐδίδασκε, συνεκίνησεν ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν, καὶ ἐν μόνον λάθος διέπραξεν εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του, μὴ συγγράψας τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ βίου του, ἅτινα θὰ ἦσαν καὶ τόσαι σελίδες ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς νεωτέρης Ἑλλάδος.